

Sygn. akt I C 792/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący SSR Urszula Wicińska

Protokolant

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda G. K. kwotę 295,65 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo co do kwoty 6374,86 zł;

III. umarza postępowanie co do żądania kwoty 4.136,53 zł;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1569 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 130 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu;

Z/

1) (...)

2) (...)

18 grudnia 2012r.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 lipca 2013 r. powód G. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 8.207,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz w kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że w dniu 28 lutego 2013 r. został uszkodzony jego samochód marki M. (...) w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Wskazał, iż na żadaną kwotę składa się kwota 2.807,04 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie trzech tarcz aluminiowych kół oraz kwota 5.400 zł z tytułu rynkowego ubytku wartości na skutek kolizji.

Odpis pozwu został doręczony stronie pozwanej w dniu 19 sierpnia 2013 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł oraz kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

Strona pozwana przyznała swoją odpowiedzialność za skutki wypadku co do zasady oraz że na skutek odwołania powoda pozwany przyznał i wypłacił powodowi kwotę 2.807,04 zł netto tytułem odszkodowania za utratę tarcz aluminiowych trzech kół oraz kwotę 4227,64 zł netto tytułem odszkodowania za ubytek wartości pojazdu. Zakwestionowała jednocześnie roszczenie powoda z tytułu utraty wartości handlowej jego pojazdu ponad wypłaconą kwotę, podnosząc że powód nie wykazał swojego żądania w tym zakresie. Podniosła, iż przedstawiona przez niego opinia nr (...) stanowi jego dokument prywatny i nie może stanowić miarodajnego dowodu wysokości poniesionej z tego tytułu szkody. Może być ona bowiem potraktowana jako rozwinięcie stanowiska zajmowanego przez stronę, a nie jako opinia biegłego sądowego.

W odpowiedzi, powód cofnął powództwo o kwotę 4.136,53 zł ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na jej zapłatę przez stronę pozwaną. Jednocześnie podtrzymał żądanie pozwu w pozostałej części i rozszerzając pierwotne powództwo wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 4.070,51 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 298,15 zł od dnia 22 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1172,36 zł od dnia 24 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2600 zł od dnia 30 września 2013 r. do dnia zapłaty. Wniósł o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu również, w tym również co do cofniętego powództwa z uwagi na dokonanie wpłaty już po wytoczeniu powództwa. Złożył również wniosek o nadanie wyrokowi rygору natychmiastowej wykonalności co do kwoty 298,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 sierpnia 2013 r. na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

Powód podniósł, iż po wniesieniu powództwa okazało się, że rzeczywisty rynkowy ubytek wartości samochodu powoda na skutek kolizji jest znacznie większy niż 5.400 zł i wynosi co najmniej 8.000 zł, jak wynika to ze zleconej przez powoda opinii M. M., a ponadto próba sprzedaży pojazdu za 200000 zł nie powiodła się i ostatecznie jego cena wyniosła 175000 zł. Powód zarzucił, iż strona powodowa uznała jego żądanie w kwocie 7.037,68 zł, jednakże wypłaciła ją bez należnych odsetek i dlatego dokonana wpłatę zaliczył w pierwszej kolejności na odsetki od kwoty 7.034,68 zł, które na dzień wpłaty 21 sierpnia 2013 r. wyniosły 298,15 zł, z powodu 119 dni zwłoki od 24 kwietnia 2013 r., a kwotę 6736,53 zł na odszkodowanie za trzy tarcze aluminiowe w wysokości 2.807,04 zł oraz odszkodowanie za utratę wartości pojazdu w wysokości 3.929,44 zł.

Powód podniósł, iż w jego ocenie nie zachodzi konieczność zasięgnięcia opinii biegłego, bo nie ma tu kwestii wymagających wiadomości specjalnych, gdyż fakt utraty wartości samochodu na skutek kolizji jest powszechnie wiadomy, a w niniejszej sprawie dodatkowo przyznany przez stronę pozwaną, gdyż sporna jest tylko wysokość. Wskazał, iż jego żądanie jest uzasadnione fakturą, dokumentującą za ile sprzedał pojazd, a zatem ile powód faktycznie stracił, natomiast opinia rzeczoznawcy M. M. proces ten dodatkowo naświetla.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2012r. na drodze (...) z W. do W. na terenie Gminy D. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki M. (...), a którego sprawcą był kierujący pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

W tym samym dniu powód zawiadomił stronę pozwaną o szkodzie.

(bezsporne)

W wyniku zdarzenia w samochodzie powoda doszło do znacznych uszkodzeń – została zniszczona cała jego prawa i lewa część, tak że musiały być wymienione duże części nadwozia. Naprawa była wykonywana w (...) serwisie (...) i jej koszt wyniósł 94873,38 zł.

(dowód: zeznania świadka P. K. (1) k. 99 – 100

kosztorys eurotaks nr (...) k. 26 – 30

faktura VAT nr (...) k. 31 – 32)

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania za uszkodzone felgi oraz ubytek wartości pojazdu w wysokości 5400 zł pismem z dnia 17 kwietnia 2013 r.

(bezsporne)

W dniu 21 sierpnia 2013 r. strona pozwana uiściła na rzecz powoda kwotę 7.034,68 zł tytułem odszkodowania za uszkodzone felgi w żądanej przez powoda wysokości oraz ubytek wartości pojazdu wskutek wypadku.

(dowód: pismo z dn. 19.08.2013 r. k. 72

dowód wpłaty k. 73)

Powód wystawił auto do sprzedaży za cenę 200000 zł za pośrednictwem portalu internetowego (...), ale nie było chętnych do kupna za tą kwotę ze względu na to zakres naprawy blacharskiej.

W dniu 12 sierpnia 2013 r. powód sprzedał samochód za 175000 zł.

(dowód: faktura VAT (...) k. 86)

Powód zlecał dwukrotnie ustalenie przez rzeczoznawców ubytku wartości samochodu po wypadku. Pierwszy z nich wskazał kwotę 5400 zł, przy ustalonej wartości samochodu na 207974 zł, a drugi 8000 zł, przy ustalonej wartości samochodu na 194.700 zł

(dowód: opinia rzeczoznawcy z dn. 11.04.2013 r. k. 34 – 49

opinia rzeczoznawcy M. M. z dn. 26.08.2013 r. k. 87)

Sąd zważył co następuje :

Strona pozwana ponosi odpowiedzialność wobec powoda za szkody w jego pojeździe na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy wypadku.

Z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych; Dz.U. 2003r. Nr 124 poz.1152 z późn. zm., zwanej dalej ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Szkoda objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według ogólnych zasad określonych w art. 361-363 k.c. (wyrok SN z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01) oraz unormowań zawartych w art. 13 i w rozdziale 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Oznacza to, że odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu (powstaniu nowych) pasywów (wyrok SN z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, niepubl.).

Zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. w granicach normalnych następstw działania lub zaniechania, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 k.c.).

Bezsporna jest zasada odpowiedzialności strony pozwanej.

Sporna między stronami jest wysokość odszkodowania za utratę wartości pojazdu wskutek uszkodzeń, które nastąpiły w wyniku wypadku.

Strona pozwana bowiem w toku procesu wypłaciła powodowi w dniu 20 sierpnia 2013 r. kwotę 7.034,68 zł, wskazując, że składa się na nią 2.807,04 zł odszkodowania za uszkodzenie trzech felg aluminiowych kół oraz 4.227,64 zł z tytułu utraty wartości pojazdu.

Powód zaliczył tą kwotę w pierwszej kolejności na odsetki od kwoty 7.034,68 zł za okres od dnia 24 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, na odszkodowanie za uszkodzenie felg aluminiowych w wysokości 2.807,04 zł, a resztę na odszkodowanie z tytułu utraty wartości pojazdu.

Zasady zaliczania spełnionego świadczenia określa art. 451 k.c. § 1 tego przepisu stanowi, iż dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić, lecz to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz zalegające świadczenia główne.

Na podstawie art. 451 § 1 k.c. powód skorzystał ze swego prawa i zaliczył na poczet uiszczonej przez stronę pozwaną należne odsetki za opóźnienie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 k.c. wierzyciel ma prawo do żądania odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Roszczenie o odszkodowanie stało się wymagalne najpóźniej po upływie 30 dni od momentu zawiadomienia strony pozwanej o szkodzie. (art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Dz. U. 2003r. nr 124, poz. 1152 z późn. zm. zwanej dalej ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych). Bezsprawną jest data zawiadomienia o szkodzie. Strona pozwana nie kwestionuje również daty, od której powód liczy odsetki od spełnionego przez nią świadczenia. Jednakże powód bezzasadnie liczy odsetki również za dzień, w którym nastąpiła zapłata. Oczywistym jest, że za dzień, w którym następuje zapłata, nie należą się odsetki, gdyż w tym dniu dłużnik nie jest już spóźniony.

Opóźnienie strony pozwanej trwało od 24 kwietnia 2013 r. do 20 sierpnia 2013 r., to jest 118 dni, a więc kwota odsetek ustawowych za opóźnienie strony pozwanej liczona od uiszczonych 7.034,68 zł, którą powód mógł zaliczyć, wynosi 295,65 zł.

Uiszczenie na rzecz powoda kwoty 7.034,68 zł oznacza, iż w tej wysokości strona pozwana uznaje żądane odszkodowanie, w tym w całości z tytułu uszkodzenia felg.

Wyższe odszkodowanie za utratę wartości pojazdu powód powinien wykazać w myśl art. 6 k.c., czego nie zrobił dlatego orzeczono jedynie o brakującej kwocie 295,65 zł (wobec zaliczenia odsetek), jak w punkcie I sentencji.

Strona pozwana zakwestionowała żądanie wyższe niż 4227,64 zł odszkodowania za utraconą wartość pojazdu. Pomimo tego, powód nie udowodnił, że należna mu kwota z tego tytułu wynosi 8000 zł po rozszerzeniu żądania. Powołane opinie rzeczoznawców są dokumentami prywatnymi, a więc stanowią jedynie dowód tego, że osoby które je odpisały, złożyły oświadczenia w nich zawarte. Nie stanowią zaś dowodu na prawdziwość tych oświadczeń i dlatego – wobec zakwestionowania wysokości żądania pozwu w tym zakresie, te wskazane przez pozwanego opinie nie są wystarczającym dowodem na wysokość utraty wartości przez jego samochód po uszkodzeniu w wyniku przedmiotowego wypadku. Ponadto, każda z tych opinii wskazuje inną kwotę, tak wartości tego samochodu w dacie zdarzenia, jak i ubytku wartości, jaka miała po nim nastąpić. Powód powołuje się również na fakturę dokumentującą wysokość ceny, za którą samochód został sprzedany, która nie pokrywa się z żadną z wartości wskazanych w powyższych opiniach. Dokumenty te zatem nie korespondują ze sobą, a wręcz są ze sobą sprzeczne odnośnie istotnych dla rozstrzygnięcia wartości. Nie mogą zatem stanowić wiarygodnego materiału dowodowego dla uwzględnienia

żądania 8000 zł z tytułu odszkodowania w związku z ubytkiem wartości pojazdu po zdarzeniu. Nie dowodzi tej wysokości również dowód z zeznań świadka P. K. (2) – brata powoda. Jego zeznania są bardzo ogólnikowe, wiedza w zakresie wartości pojazdu niczym nie poparta. Dowodzą one jedynie zakresu uszkodzeń pojazdu oraz nieudanych starań powoda sprzedaży pojazdu za kwotę 200000 zł.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie wykazania roszczenia w żądanej wysokości, mimo obowiązku z art. 6 k.c., powództwo zostało oddalone co do kwoty 6.374,86 zł.

Powód cofnął skutecznie powództwo o kwotę 4136,53 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, co zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. powodowało umorzenie postępowania co do żądania tej kwoty.

Koszty procesu poniesione przez strony zostały stosunkowo rozdzielone zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. Strona pozwana została obciążona jedynie kosztami procesu związanymi z żądaniem pozwu co do kwoty 7034,68 zł. W tym są również koszty procesu związane z powództwem cofniętym, albowiem nastąpiło ono wobec spełnienia roszczenia już po wytoczeniu powództwa i doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu. Tym samym koszty w tym zakresie należało uznać za niezbędne do celowego dochodzenia praw powoda, a stronę pozwaną jako przegrywającą.

O brakującej opłacie od rozszerzonego powództwa, które nie zostało uwzględnione, orzeczono na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c. i art. 98 k.p.c.

Sąd nie nadał wyrokowi w części zasądzającej kwotę 295,68 zł rygoru natychmiastowej wykonalności gdyż nie są spełnione warunki określone w art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Uznanie powództwa bowiem jest czynnością procesową wymagającą określonego oświadczenia. Strona pozwana zaś nie uznała powództwa, a jedynie wypłaciła określoną kwotę, częściowo zgodną z żądaniem pozwu. W procesie zaś wniosła o oddalenie powództwa w związku z zapłatą części roszczenia oraz jego bezzasadnością w dalszym zakresie.